

Arrest

nr. 71 148 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat I. LAPLAESE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 16 juli 1976 te Ugwuaji, Enugu state. U behoort tot de Ibo etnie en u bent christen. U bent opgegroeid in uw geboortedorp Ugwuaji gelegen in het zuiden van de Enugu staat. Op uw achttiende bekende u tegenover uw ouders dat u homoseksueel bent. Vooral uw vader reageerde hier negatief op. Uw moeder toonde enigszins nog begrip. U kon wel bij uw familie blijven wonen en u begon een relatie met (I.), die u had ontmoet in het hospitaal waar hij werkte. (I.) kwam af en toe naar uw dorp waardoor uw familie op de hoogte was van uw relatie. Op 16 juli 2003, toen u een verjaardagsfeest gaf, viel een groep jongeren uit uw dorp u en uw vrienden aan omwille van uw homoseksuele geaardheid. Na deze aanval trok u bij uw vriend (I.) in en wat later besloot u om naar Abuja te gaan. U kon in Abuja bij de zus van (I.) inwonen. (I.) zelf bleef in

Enugu wonen omwille van zijn job, maar jullie trachtten jullie relatie van op afstand verder te zetten. In Abuja werkte u als staalarbeider, en tussendoor ook als taxichauffeur. Het was de zus van (I.) die eigenares was van deze taxi. In 2005 kreeg u echter ook problemen in Abuja. Op een lokale markt, waar u iemand naartoe had gebracht met uw taxi, riep iemand dat u homo was, waarop u moest vluchten omdat de mensen u achterna kwamen. In 2008 deed zich opnieuw een dergelijk incident voor. Een groep jongeren viel u aan, en vernielde ook uw taxi. Deze taxi moest u op eigen kosten laten herstellen alvorens u er terug mee aan de slag kon gaan. In 2009 begon u vervolgens terug te werken, maar in oktober 2009 werd u nogmaals aangevallen, in die mate dat u twee weken in het ziekenhuis moest doorbrengen. Toen u het ziekenhuis verliet, en terug naar uw woning ging, die u eigenhandig had gebouwd en waar u drie weken voor het incident in oktober 2009 was ingetrokken, merkte u dat uw huis was afgebrand. U had geen andere keuze dan terug naar de zus van (I.) te gaan. Een jaar later, op 5 december 2010, besloot u om Nigeria te verlaten. Het was een vriend die u aanraadde om het land te verlaten en die uw vlucht naar het buitenland regelde. U ging eerst naar Beirut waar u een maand verbleef, eerst in een hotel en later in een kerk, omdat u er van uw documenten en geld beroofd werd. Uiteindelijk loodste een Somalische smokkelaar u op een schip waarmee u naar België kwam. Op 18 januari 2011 kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Volgens uw verklaringen besepte u rond de leeftijd van 15 jaar dat u homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd hoe u ontdekte of besepte dat u homoseksueel bent, antwoordt u dat u geen gevoelens had voor vrouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd sinds wanneer u dan zeker wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, verklaart u dat dit was toen u een relatie begon met (I.) (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Wanneer u wat later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd wordt hoe u op uw vijftiende wist dat u niet zoals de anderen was in de zin dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, geeft u het nogal weinig doorleefde antwoord dat u tijdens uw jeugd soms de kleren van uw moeder aandeed, en dat u niets voor vrouwen voelde (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Het is merkwaardig dat u op al deze vragen betreffende de ontdekking van uw beweerde homoseksualiteit, hoegenaamd geen gevoelens voor jongens of mannen ter sprake brengt, en niet verder komt dan de verklaring dat u geen gevoelens voor meisjes had, en dat u af en toe de kledij van uw moeder aantrok. Uw verklaringen betreffende uw ontdekking van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen dan ook allesbehalve overtuigend en doorleefd over. Wanneer de interviewer u nadien de vraag stelt of u dan geen gevoelens heeft gehad voor andere jongens voordat u een relatie met (I.) zou zijn begonnen, antwoordt u dat er soms gevoelens waren, maar dat u het niet durfde te zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd naar een concreet voorbeeld van zulke gevoelens, komt u weer niet verder dan te stellen dat wanneer u met hem speelde, dat u dan gevoelens kon krijgen en zin om hem te kussen (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Deze wat vage verklaringen komen eveneens niet doorleefd over, en bovendien is het merkwaardig dat u niet spontaan gevoelens voor andere mannen of jongens ter sprake bracht, wanneer gepeild wordt naar de ontdekking van uw homoseksualiteit, maar dat u in tegendeel enkele vage antwoorden hieromtrent geeft nadat de interviewer u hierover een expliciete vraag stelt.

Gevraagd wat u voelde toen u zeker wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordt u dat u moest zijn zoals u bent, en dat God u zo gemaakt heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Het is merkwaardig dat u zich geen vragen zou gesteld hebben omtrent uw homoseksualiteit gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Bovendien wordt u vervolgens gevraagd of u zich niet meer vragen stelde gezien het taboe rond homoseksualiteit in Nigeria, zoals u zelf trouwens eerder heeft aangegeven tijdens het gehoor, waarop u eenvoudigweg antwoordt dat u was zoals u was (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Via deze weinig doorleefde antwoorden lijkt u aan te geven dat u uw homoseksualiteit gewoon aanvaard zou hebben zonder uzelf al te veel vragen te hebben gesteld. Uw verklaringen hieromtrent komen dan ook niet overtuigend over aangezien u toch in een maatschappij en omgeving leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Bovendien gaf u zelf eerder tijdens het gehoor aan, wanneer u gevraagd werd hoe de Nigeriaanse gemeenschap ten opzichte van homoseksualiteit staat, dat homoseksualiteit een taboe is en dat het zelfs een misdaad is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze laatste bewering valt overigens

eveneens niet te rijmen met uw bedenkelijke verklaringen omtrent uw 'outing' van uw homoseksuele geaardheid. U verklaart immers dat u op achttienjarige leeftijd tegen uw ouders vertelde dat u homoseksueel was, en dat vele anderen in uw omgeving eveneens op de hoogte waren van het feit dat u homoseksueel zou zijn, nadat u het hen verteld had (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wat later tijdens het gehoor geeft u zelfs aan dat de reden waarom velen op de hoogte waren van uw homoseksualiteit was dat u in gesprekken met anderen gewoon toegaf dat u homoseksueel was, indien ze dit vroegen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze laatste verklaringen omtrent uw zogenaamde openheid betreffende uw homoseksuele geaardheid vallen hoegenaamd niet te rijmen met uw terechte bewering dat homoseksualiteit een taboe is in de Nigeriaanse samenleving, en ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voor iemand die op 15-jarige leeftijd in Nigeria ontdekte dat hij homoseksueel is, komen uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid dan ook hoegenaamd niet overtuigend en doorleefd over.

Voorts kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde homoseksuele relatie met (I.O.). In eerste instantie verklaart u dat u een relatie van vijf jaar had met (I.), op het moment dat u naar Abuja vertrok in 2003 (zie gehoorverslag CGVS, p.11 en p.15). Wat later tijdens het gehoor wordt u echter gevraagd wanneer u een relatie begon met (I.) waarop u antwoordt dat dat in 1993 was, toen u zeventien was (zie gehoorverslag CGVS, p.11), wat enigszins in tegenstrijd is met uw eerdere antwoord dat u vijf jaar een relatie had met (I.) in 2003, het moment dat u naar Abuja trok. Bovendien verklaart u verder tijdens het gehoor dat jullie relatie niet echt eindigde in 2003, maar dat jullie de relatie van op afstand probeerden verder te zetten, doordat (I.) af en toe naar Abuja kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U verklaart eveneens dat (I.) voor het laatst in 2008 naar Abuja kwam, dat jullie telefonisch contact onderhielden en dat u hem nog als uw partner beschouwde (zie verslag CGVS, p.15). Gevraagd waarom u dan eerder zei dat jullie relatie vijf jaar duurde, antwoordt u dat dit op het moment was dat u naar Abuja trok (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Vervolgens wordt u gevraagd of u (I.) nog als uw partner beschouwt sinds u in België bent en of u nog contact met hem heeft, waarop u negatief antwoordt (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Deze inconsistente verklaringen ondermijnen ernstig het bestaan van uw beweerde relatie met (I.).

Verder kan nog opgemerkt worden dat - wanneer u gevraagd wordt hoe jullie relatie startte en wie hiertoe het initiatief nam - u niet verder komt dan te stellen dat jullie speelden en dat jullie een relatie begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt wat jullie zoal samen deden in jullie vrije tijd in Nigeria, antwoordt u eerst dat jullie kusten en seks hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.13), en wanneer vervolgens gevraagd wordt of jullie daarnaast nog iets deden, komt u weer niet verder dan de verklaring dat jullie naar het park gingen en naar de cinema (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Verder is het merkwaardig dat u de geboortedatum van uw vriend niet kent, ondanks uw bewering dat u toch gedurende een lange tijd een relatie met (I.) zou hebben gehad en u, zoals blijkt uit uw verklaringen, wel degelijk verjaardagen vierde (zie gehoorverslag CGVS, p.7 & p.14). U weet dat (I.) een broer heeft maar weet niet waar hij woont (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U weet evenmin waar de ouders van (I.) wonen, en verklaart zelfs niet te weten van welk dorp (I.) afkomstig is (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ook wanneer u gevraagd wordt om uw partner te beschrijven, komt u niet verder dan te stellen dat hij nogal breed is, dat hij een beetje groter is dan u en dat hij mager is (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Zelfs na enig aandringen, kan u hierover geen andere of niet meer details geven (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar anekdotes betreffende jullie relatie of bijzondere gebeurtenissen, geeft u het nogal weinig doorleefde antwoord dat u zich herinnert dat jullie eens naar de verjaardag van een vriend gingen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of u zich geen andere opmerkelijke gebeurtenissen herinnert, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.15). U weet dan ook niet te overtuigen wat uw beweerde seksuele relatie met (I.) betreft.

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. Zo kan opgemerkt worden dat u in eerste instantie beweert dat u veel vrienden heeft die homoseksueel zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12), maar wanneer u later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd wordt of u andere homoseksuelen kent in Nigeria, beweert u merkwaardig genoeg er niet veel, slechts enkelen, te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Verder kent u geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U kent geen bars of cafés, niet in Enugu, noch in Abuja, waar homoseksuelen elkaar zouden ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Vervolgens wordt u gevraagd of u andere homoseksuelen kende die zoals u ook problemen hebben gekend, waarop u verklaart niemand te kennen die problemen heeft gehad, maar u beweert nu plots wel een bar te kennen dichtbij een markt waar homoseksuelen komen en die erover praatte (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of u hier veel naartoe ging, beweert u van niet omdat u veel werk had (zie gehoorverslag CGVS, p.16), en wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u dan iemand kende die gelijkaardige problemen heeft gekend, antwoordt u negatief (zie gehoorverslag CGVS, p.16).

Verder beweert u dat het de mensen in de Nigeriaanse samenleving zijn die homoseksuelen slecht behandelen, maar dat er geen wet zou bestaan die homoseksualiteit verbiedt (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd of u dan niet veroordeeld kan worden en of er geen wet of wetsartikel bestaat die homoseksualiteit verbiedt in Nigeria, antwoordt u van niet en u voegt eraan toe dat de mensen niet naar buiten komen om te protesteren (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt echter dat homoseksualiteit, hoewel niet onder die noemer, wel degelijk strafbaar is gesteld in een wetsartikel in de 'Criminal Code' en dat dit misdrijf bestraft kan worden met een gevangenisstraf van 14 jaar (zie landeninformatie). Van iemand die zelf homoseksueel beweert te zijn in een homofob land als Nigeria, mag redelijkerwijze verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de risico's die hij loopt in dat land, alsook de wetgeving hieromtrent. Het is dan ook frappant dat u zelfs niet weet dat homoseksualiteit strafbaar is in Nigeria, en dat u beweert dat enkel de Nigeriaanse samenleving hier negatief tegenover staat. U bleek tenslotte eveneens niet op de hoogte te zijn van het bestaan van personen of organisaties die zich inzetten voor de rechten van homoseksuelen in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst is bijgevolg niet overtuigend.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

U legde daarenboven nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen. Zo beweert u in 2003 tijdens uw verjaardagsfeest voor het eerst aangevallen te zijn door jongeren uit uw gemeenschap (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Daarentegen verklaart u nochtans dat uw omgeving al veel vroeger op de hoogte was van uw homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert dat u al op uw achttiende tegenover uw familie zou bekend hebben dat u homoseksueel zou zijn, met andere woorden al in 1994 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het is dan ook erg vreemd dat u pas in 2003 voor het eerst problemen zou hebben gekregen omwille van uw homoseksualiteit. U beweert immers voor 2003 geen problemen te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Verder is het eveneens vreemd dat u na de aanval op u en uw vrienden in 2003 besloot om naar Abuja te trekken, terwijl uw vriend (I.) gewoon in Enugu State gebleven zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hij was nochtans ook slachtoffer van de door u beweerde aanval in 2003, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw uitleg dat hij een job had in het hospitaal, komt hierbij niet erg overtuigend over (zie gehoorverslag CGVS, p.8). In Abuja beweert u vervolgens slachtoffer geweest te zijn van gelijkaardige aanvallen in 2005, 2008 en 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u echter telkens gevraagd wordt wie dan uw belagers waren in Abuja, antwoordt u telkens dat het niet een persoon was, maar dat het er meerderen waren (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10-11). Enkel bij het incident in 2009, vernoemt u één persoon bij naam, James (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd hoe u hem kende en hoe hij wist dat u homoseksueel was, verklaart u dat hij een ex-collega was en dat u hem had verteld dat u homoseksueel was, waarop u uw werk verloren zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ook hier zou uw beweerde openheid over uw geaardheid wel heel merkwaardig zijn, gezien de problemen die u hiervoor al gekend had, waardoor deze laatste bewering allesbehalve geloofwaardig overkomt. **Deze door u afgelegde verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zijn geheel.**

Tenslotte legde u op het Commissariaat-generaal een bewijs van geboorte voor dat moet aantonen dat u in Nigeria geboren bent. Uw identiteit en nationaliteit worden echter niet meteen in twijfel getrokken. Daarenboven kunnen nog enkele opmerkingen gemaakt worden over het door u overhandigde document. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u immers dat al uw documenten vernield werden door de brand in uw woning in 2009 (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS, dd. 6 april 2011, p.3), terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart dat al uw documenten in Beirut werden gestolen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). De manier waarop u uw geboorteakte zou hebben bekomen komt evenmin erg geloofwaardig over. Zo beweert u een Nigeriaanse zakenman in Brussel-Noord te hebben ontmoet aan wie u gevraagd zou hebben om naar uw dorp in Enugu State te gaan om het document bij uw ouders te gaan halen, om het vervolgens naar uw broer in Lagos te brengen, die het u dan zou hebben bezorgd per post (zie gehoorverslag CGVS, p.3-5). Gevraagd waarom die Nigeriaanse zakenman het document dan zelf niet zou opgestuurd hebben, gezien uw beweerde slechte relatie met uw broer, en aangezien dat toch iets logischer zou zijn, antwoordt u niet heel erg overtuigend dat hij het heel erg druk heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U weet evenmin waar die Nigeriaanse zakenman dan zou wonen in Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Het zijn zulke verklaringen die eveneens verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zijn geheel.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in

aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat het ontdekken van een homoseksuele geaardheid geen rationeel gegeven is zoals de commissaris-generaal probeert te doen uitschijnen. Het is volgens verzoeker te begrijpen dat in Nigeria de homoseksuele geaardheid wordt verborgen en dat men deze geaardheid probeert te ontkennen. Hij stelt dat hij op het ogenblik dat hij zijn vriend (I.) heeft ontmoet, beseftte dat hij zijn geaardheid niet kon blijven negeren. Verzoeker verduidelijkt dat hij door de homofobe atmosfeer in Nigeria in het begin niet voor zijn geaardheid is uitgekomen. Op een bepaald moment kon hij evenwel niet langer zwijgen en heeft hij zijn eigenheid aanvaard. Volgens verzoeker moet zijn verklaring dat *“hij moet zijn zoals hij is en dat God hem zo gemaakt heeft”* in deze zin worden geïnterpreteerd.

Verzoeker bevestigt dat na zijn vertrek zijn relatie met (I.) enkel op afstand kon plaatsvinden. Dit doet volgens hem evenwel geen afbreuk aan de relatie die hij gedurende jaren met (I.) heeft gehad. Hij stelt dat het na zijn vlucht naar België voor hem zeer moeilijk was om de relatie nog te blijven verderzetten zodat de relatie stilaan is doodgebloed. Verzoeker wijst op het feit dat het niet zo abnormaal is dat hij niet veel informatie wenst te geven over (I.) vermits (I.) nog steeds in Nigeria verblijft, waar homoseksualiteit strafbaar is. Hij stelt bang te zijn dat door het onthullen van de volledige identiteit van (I.), hij op één of andere manier ten prooi zal vallen aan vervolging. Het valt hem dan ook niet te verwijten dat hij tijdens het gehoor nogal op de vlakte is gebleven omtrent de persoon van (I.).

Waar de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat hij te weinig kennis heeft van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in Nigeria, verwijst verzoeker naar zijn vrees om bepaalde vrienden uit Nigeria te ‘verraden’ betreffende hun homoseksualiteit. Dit zou voor hen immers de dood kunnen betekenen. Hij stelt dat hij niet naar publieke verzamelplaatsen voor homoseksuelen is gegaan omdat het te gevaarlijk was om betrapt te worden. Verzoeker merkt op dat er in de Nigeriaanse wetgeving geen eenduidigheid bestaat omtrent de strafbaarheid van homoseksualiteit. Homoseksualiteit is volgens verzoeker in bepaalde delen van Nigeria strafbaar en in andere niet. Hij betoogt dat hem derhalve niet kan worden verweten dat hij niet heel juist op de hoogte is van de wetgeving en de bestraffing van homoseksualiteit.

Verzoeker wijst op het feit dat men zeer goed weet dat de positie van homoseksuelen in Nigeria verschrikkelijk is en dat zij worden blootgesteld aan ernstige schendingen van de mensenrechten. Tot op vandaag worden mensen volgens verzoeker nog steeds veroordeeld om redenen van homoseksualiteit. Verwijzende naar internetartikels betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal, door te stellen dat zijn homoseksualiteit niet geloofwaardig is, zonder aanwijsbare redenen het risico neemt dat hij in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan zware vervolging omwille van zijn geaardheid.

Verzoeker voert aan dat de bezwaren van de commissaris-generaal niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang te brengen en zo te corrumperen dat er *prima facie* geen geloof aan zou kunnen worden gehecht. De commissaris-generaal schendt dan ook het redelijkheids-, het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel waar hij de asielaanvraag heeft afgewezen zonder ernstig rekening te hebben gehouden met het asielaanvraag zelf. Volgens verzoeker blijkt uit zijn verklaringen dat zijn feitenrelaas correct is. Hij stelt dat, indien de commissaris-generaal een onderzoek had gevoerd, hij tot de vaststelling zou zijn gekomen dat de beweemde onjuistheden niet correct zijn, minstens rationeel te verklaren zijn en zeker niet van aard zijn om de aanvraag zonder meer af te wijzen. Onjuiste verklaringen zijn volgens verzoeker geen reden om de status van vluchteling te weigeren.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52 en 48/3 *juncto* het artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen evenals de schending van het artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt als vluchteling in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De problematiek van homoseksuelen in Nigeria werd volgens verzoeker volledig buiten beschouwing gelaten. Hij benadrukt dat men hier niet zomaar omheen kan en zich ervan af kan maken door te stellen dat er wordt getwijfeld aan zijn geaardheid. Verzoeker stelt dat zijn problemen zeker verband houden met de criteria vastgesteld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.1.3. Ondergeschikt voert verzoeker aan minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus gelet op het reële risico op ernstige schade in zijn hoofd bij een gedwongen terugkeer. Overeenkomstig het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat deze ernstige schade uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld. Uit de memorie van toelichting blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Verzoeker verwijst naar de concrete situatie van homoseksuelen in Nigeria, die vaak het slachtoffer worden van bedreigingen en vervolgingen, mede door de overheid.

2.2.1. Verzoekers aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Ingevolge verzoekers verklaringen is het niet aannemelijk dat hij homoseksueel geaard is. Verzoekers verklaringen in deze (gehoor CGVS, p.15-17) zijn niet te verzoenen met de homofobe omgeving in Nigeria waar deze geaardheid een stigma is. In de bestreden beslissing werd terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid niet doorleefd overkomen. Bovendien zijn deze verklaringen niet te verzoenen met verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift, waar verzoeker de indruk probeert te geven dat hij het wel moeilijk had om zijn geaardheid te aanvaarden. De motivering in de bestreden beslissing aangaande het feit dat verzoekers verklaringen inzake de ontdekking en beleving van zijn geaardheid niet plausibel zijn, is terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen informatie omtrent de persoon (I.) wenst vrij te geven en hij verwijst naar zijn vrees om bepaalde vrienden in Nigeria te verraden betreffende hun homoseksualiteit, dient te worden opgemerkt dat dit niet te verzoenen is met de houding die hij in Nigeria beweerdelijk aannam. Blijkens zijn verklaringen waren immers in Nigeria veel mensen op de hoogte van zijn vermeende geaardheid en dit ingevolge verzoekers (spontane) openbaring van zijn vermeende seksuele geaardheid (gehoor CGVS, p.7, 9, 12).

Inzake verzoekers verweer dat hij niet veel informatie wilde geven over (I.) wordt opgemerkt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker gaat er tevens volledig aan voorbij dat werd vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin hij een relatie had met (I.). Bovendien legde verzoeker uitermate vage verklaringen af over de manier waarop de relatie begon en wat verzoeker en (I.) zoal deden in hun vrije tijd. Deze elementen kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als een deel van de identiteit van (I.) die voor zijn bescherming verborgen zou moeten blijven. Voorts merkt verweerder terecht op dat verzoeker niet kon zeggen wat de geboortedatum was van (I.), wist hij niet waar diens broer woont, noch waar zijn ouders wonen. Verzoeker wist zelfs niet van welk dorp (I.) afkomstig was en kon zijn vriend met moeite beschrijven noch kon hij anekdotes of bijzondere gebeurtenissen vertellen betreffende hun relatie. Deze vaststellingen in de bestreden motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en worden niet afdoende weerlegd.

Voormelde vaststellingen impliceren de ongeloofwaardigheid van verzoekers aangevoerde homoseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

Omtrent verzoekers verwijzing naar de strafbaarheidstelling van homoseksualiteit, de blootstelling van homoseksuelen aan mensenrechtenschendingen en de vluchtelingendefinitie in het Verdrag van Genève, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzingen niet dienstig zijn aangezien verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing vindt inzake de weigering van de vluchtelingenstatus steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Waar verzoeker inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt vastgesteld dat deze bepaling van toepassing is in het geval van "*willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*", hetgeen *in casu* niet aan de orde is.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS